

העליונים, היין של התורה. ואותם המאורות העליונים שמאירים פנים, ומאורות. והם שבעים השמות שבהם נקרא הקדוש ברוך הוא.

פנימאין נהירין פלהו ונצצי. ודא הוא מיין, מאינון נהירין עילאין, יינא דאורייתא. ואינון בוצינין עילאין דנהירין אנפין, ובוצינין. ואינון שבעין שמהן דאתקרי בהו קודשא בריהו הוא.

(דף ט"ו ע"א).

בסוד וסתר האלפא ביתא, שאותן עשרים ושנים אותיות, יש בהם עשר עליונות - א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י. ושנים עשרה אחרות, שמתהפכות לכמה גונים, ומתגלגלות באותיות, ולעולם לא משתנות. שהרי יינה של התורה מכאן מתפרש, לא שיוצא מהאותיות הללו, אלא מהסתר שלהם.

ברזא וסתר דאלפא ביתא, דאינון כ"ב אתוון, אית מנייהו עשר עילאין, א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י. ותריסר אחרנין, דמתהפכין לכמה גוונין, ומתגלגלין באתוון, ולעולם לא משניין. דהא יינא דאורייתא מהכא מתפרש. לא דנפקא מאלין אתוון, אלא מטמירו דלהון.

משום שכל האותיות יוצאות מתוך נקדה עליונה, טמירה ונסתרת, הסוד והכלל של התורה, ולא היו בו רשומים אותיות, עד שנכנסו לתוך היכל טמיר, ויצאו האותיות, והיו לחות ונקפאו.

בגין דאתוון כולהו נפקו מגו נקודה עילאה, טמירא וסתימא, רזא וכללא דאורייתא, ולא הוו רשימין אתוון ביה, עד דעלו לגו היכלא טמירא, ונפקו אתוון, ולחים הוו, ואתקרישו.

ואז נחקק השם הקדוש בסוד האותיות, בתוך האותיות שבהם נבראו שמם וארץ, השם החקוק העליון בסוד של ארבעים ושנים אותיות.

וכדין אתגליף שמא קדישא ברזא דאתוון. בגו אתוון דאתבראו בהו שמיא וארעא. שמא גליפא עילאה ברזא דארבעין ותרין אתוון.

בין שעמדו האותיות על תקונן והתקנים העולם, אז התקנו האותיות בשבעים ושנים שמות שנקראו יין, שבעים השמות שבהם נקרא הקדוש ברוך הוא. ואלו הם יין.

בין דקיימו אתוון על תיקונייהו, ואתקנים עלמא. כדין אתתקנו אתוון בשבעין ותרין שמהן, דאיקרוין יין, שבעין שמהן דאתקרי קודשא בריהו הוא. ואלין אינון יין.

וה"ו. יל"י. ס"ט. על"ם. מה"ש. לל"ה. אכ"א. כה"ת. הז"י. אל"ד. לא"ו. הה"ע. יז"ל. מב"ה. הר"י. הק"ם. לא"ו. כל"י. לו"ו. פה"ל. נל"ך. יי"י. מל"ה. חה"ו. נת"ה. הא"א. יר"ת. שא"ה. רי"י. או"ם. לכ"ב. וש"ר. יח"ו. לה"ח. כו"ק.

וה"ו. יל"י. ס"ט. על"ם. מה"ש. לל"ה. אכ"א. כה"ת. הז"י. אל"ד. לא"ו. הה"ע. יז"ל. מב"ה. הר"י. הק"ם. לא"ו. כל"י. לו"ו. פה"ל. נל"ך. יי"י. מל"ה. חה"ו.

נת"ה. הא"א. יר"ת. שא"ה. רי"י. או"ם. לכ"ב. וש"ר. יח"ו. לה"ח.

כו"ק. מנ"ד. אנ"י. חע"ם. רה"ע. יי"ז.
 הה"ה. מי"ך. וו"ל. יל"ה. סא"ל. ער"י.
 עש"ל. מי"ה. וה"ו. דנ"י. הח"ש. עמ"ם.
 ננ"א. ני"ת. מב"ה. פו"י. נמ"ם. יי"ל. הר"ח.
 מצ"ר. ומ"ב. יה"ה. ענ"ו. מח"י. דמ"ב.
 מנ"ק. אי"ע. חב"ו. רא"ה. יב"ם. הי"י.
 מו"ם.

מנ"ד. אנ"י. חע"ם. רה"ע. יי"ז.
 הה"ה. מי"ך. וו"ל. סא"ל. ער"י.
 עש"ל. מי"ה. וה"ו. דנ"י. הח"ש.
 עמ"ם. ננ"א. ני"ת. מב"ה. פו"י.
 נמ"ם. יי"ל. הר"ח. מצ"ר. ומ"ב.
 יה"ה. ענ"ו. מח"י. דמ"ב. מנ"ק.
 אי"ע. חב"ו. רא"ה. יב"ם. הי"י.
 מו"ם.

שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאזָה, פּוֹצֵינָא דְמַעְרַב, פֶּד שְׁלֵטָא
 וְקִימָא לְגַפֵּי פּוֹצֵינָא דְמַזְרַח, דָּא
 אוֹכְמָא, וְדָא חֵיוֹרָא. כְּמָה הוּא יָאָה, בְּהֵהוּא
 נְהִירוֹ חֵיוֹרָא.
 נְהִירוֹ דְבוֹצֵינָא, תְּרִין נְהוּרִין מִתְחַבְּרִין בְּחָדָא.
 תְּתָאָה אוֹכְמָא, (דף 99 ע"ב) עֵילָאָה חֵיוֹרָא.
 דָּא שְׁלֵטָא עַל דָּא, נְהוּרָא חֵיוֹרָא עַל אוֹכְמָא.
 וְעַם כָּל דָּא, כְּמָה אִיהִי יָאָה.

שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאזָה (שיר א). גַּר
 הַמְעַרְב, כְּשִׁשׁוּלֵט וְעוֹמֵד אֶל גַּר
 הַמְזֻרְח, זֶה שְׁחֹר וְזֶה לְבָן. כְּמָה
 הוּא יָאָה בְּאוֹתוֹ הָאוֹר הַלְבָן.
 הָאוֹר שֶׁל הַמְּאוֹר, שְׁנֵי אוֹרוֹת
 מִתְחַבְּרִים כְּאַחַד. הַתְּחִתּוֹן שְׁחֹר,
 וְהָעֲלִיוֹן לְבָן. זֶה שׁוֹלֵט עַל זֶה,
 הָאוֹר הַלְבָן עַל הַשְּׁחֹר. וְעַם כָּל
 זֶה, כְּמָה הוּא יָאָה.

בְּתִיקוֹנָא דְתַחֲתָהּ, כְּמָה תִּיקוֹנֵין קִימִין
 עוֹמְדִים תַּחְתֵּיהּ, פְּתִילָה וְגַר
 וְשָׁמֶן. וְהִיא עוֹמֵדָת בְּגַדְל עֲלִיוֹן,
 נְאָה בְּאוֹתוֹ הָאוֹר הַלְבָן. כֶּף בְּנוֹת
 יְרוּשָׁלַיִם, אֵלוֹ תִּיקוֹנֵים שְׁלֵמָטָה
 שְׁעוֹמְדִים תַּחְתֵּיהּ בְּנוֹי שְׁלָה.
 כְּאַהֲלֵי קֶדֶר פִּרְיעוֹת שְׁלֵמָה. זֶה
 שְׁחֹר וְזֶה לְבָן.

שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאזָה, כְּתוּב (משלי כב)
 חֲנֹף לְנֹעַר עַל פִּי דְרַכּוֹ גַם כִּי יִזְקִין
 לֹא יִסוּר מִמֶּנָּה. כְּשִׁבְרָא הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּף הוּא אֶת הָאָדָם, בְּרָא אוֹתוֹ
 בְּדִיוֹקָן עֲלִיוֹן, אֵיבְרִיו וּפְרָקִיו
 כְּלָם בְּסוּד עֲלִיוֹן. הוֹרִיד אוֹתוֹ
 לְאַרְצָא לְתוֹף גֵּן הָעֵדֶן, שְׁבְרָא
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא בְּאַרְצָא בְּמִקּוֹם
 טְמִיר וְגִנּוּז, שְׁהוּא בְּדִיוֹקָן וְצִיּוּר
 שְׁלֵמָעֵלָה, שְׁכַתוּב (בראשית ב) וַיִּקַּח
 ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וַיִּנְחֵהוּ בְּגֵן
 עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ. וַיִּנְחֵהוּ בְּגֵן
 עֵדֶן סִתָּם, שְׁהַפֵּל בְּסוּד אָחַד.

וְאַם תֵּאמַר, בְּגֵן עֵדֶן הָעֲלִיוֹן, כְּמָה
 תַּחֲוּמִים וְכְמָה חוֹמוֹת מִתְחַמְּמִים
 סָבִיב סָבִיב לוֹ, מִכְּמָה מַחְנוֹת
 עֲלִיוֹנִים וְרוּחוֹת קְדוּשׁוֹת, וְכֵאֵן

בְּתִיקוֹנָא דְתַחֲתָהּ, כְּמָה תִּיקוֹנֵין קִימִין
 תַּחֲתָהּ, פְּתִילָה וְשִׁבְרָא וּמְשַׁחָא.
 וְאִיהִי קִימָא בְּרַבּוֹ עֵילָאָה, יָאָה בְּהֵהוּא נְהוּרָא
 חֵיוֹרָא. כֶּף בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם, אֵלִין תִּיקוֹנֵין
 דְלִתְתָא, דְקִימִין תַּחֲתָהּ בְּנוֹי דִּילָהּ. כְּאַהֲלֵי
 קֶדֶר פִּרְיעוֹת שְׁלֵמָה. דָּא אוֹכְמָא, וְדָא חֵיוֹרָא.
 שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאזָה, כְּתִיב (משלי כב ו) חֲנֹף לְנֹעַר
 עַל פִּי דְרַכּוֹ גַם כִּי יִזְקִין לֹא יִסוּר
 מִמֶּנָּה. כֶּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְאָדָם, בְּרָא
 לִיה בְּדִיוֹקָנָא עֵילָאָה, אֵבְרוֹי וְשִׁיפּוֹי כְּלָהוּ
 בְּרָזָא עֵילָאָה. נְחִית לִיה לְאַרְעָא גּוֹ גִּינְתָא
 דְעֵדֶן, דְבְרָא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּאַרְעָא בְּאַתְר
 טְמִיר וְגִנּוּז, דְאִיהוּ בְּדִיוֹקָנָא וְצִיּוּרָא דְלְעֵילָא.
 דְכְתִיב, (בראשית ב טו) וַיִּקַּח ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
 וַיִּנְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ. וַיִּנְחֵהוּ בְּגֵן
 עֵדֶן סִתָּם, דְכּוּלָּא בְּרָזָא חָדָא.
 וְאִי תִּימָא, בְּגֵן עֵדֶן עֵילָאָה, כְּמָה תַּחֲוּמִין,
 וְכְמָה שׁוּרִין מִתְחַמְּמִין סְחֹר סְחֹר לִיה, מִכְּמָה מְשַׁרְיִין עֵילָאִין וְרוּחוֹתִין

קדישין, והכא בהאי גנתא דעדן דארעא, לא מתתחמא הכי. דאי תימא, הואיל ואיהו בדיוקנא עילאה, אתקין ליה בכמה רוחין ונשמתין דצדיקייא. אי הכי, עד לא הוה צדיקייא בעלמא, לא הוה בדיוקנא עילאה האי גנתא דעדן דלתפא.

אלא, ודאי בדוגמא ודיוקנא עילאה איהו מיומא דאתברי עלמא. ועד לא אתברי אדם, הוה כמה שורין תחומין דמלאכין עילאין סחרין ליה, דלא הוה בלא נטירו, בגין דבכל אינון היכלין דתמן, אית שולטנין נטרין ליה. עד דאינון רוחין אתפלילן למיתי בהאי עלמא, כל רוחין ונשמתין דהוה זמינין לאעלא בהאי עלמא, פלהו הוה תמן עד לא אתברי אדם.

ועד יומא עד לא ייתון לאעלא בהאי עלמא, אינון רוחין דזמינין לאתייבא בהאי עלמא, פלהו הוה תמן. ואלין רוחין ונשמתין סלקין ונחתין, נפקו מגן עדן דלעילא, ונחתין בגן עדן דלתפא, ומתלבשן תמן בלבושין, פגוונא דגופי דהאי עלמא.

ואתעסקן באורייתא, למנדע ולאסתפלא בההוא לבושא ביקרא דמאריהון, כל חד וחד, כמה דאזדמן למהוי בהאי עלמא. וההוא דתיקוניה שפיר ויאות בההוא לבושא, ואי אשתדלותיה פדקא יאות, סלקין ליה לעילא לקמי מלפא קדישא, בהאי לבושא פגוונא דהאי עלמא, וקאים קמיה, וחדדי ביה קודשא ברין הוא. הדא הוא דכתיב, (מ"ב ה טז) חי ה' אשר עמדתי לפניו. עד לא נפקית לעלמא.

אית לבושין דמתלבשין בהון רוחין, פגוונא דגופא דהאי עלמא. ואי האי גופא אזדמן למשפק רוחא קדישא,

בגן העדן הוה של הארץ אין מתחם כף. שאם תאמר, הואיל והוא בדיוקן עליון, התקין אותו בכמה רוחות ונשמות של צדיקים. אם כן, טרם שהיו צדיקים בעולם, לא היה בדיוקן עליון גן העדן הוה שלמטה? אלא, ודאי בדוגמא ודיוקן עליון הוא מיום שנברא העולם, וטרם שנברא האדם היו כמה חומות תחומים שמלאכים עליונים סובבים אותו, שלא היה ללא שמירה, משום שפכל אותם ההיכלות ששם יש שליטים ששומרים אותו. עד שאותם רוחות נכללים לבא לעולם הוה, כל הרוחות והנשמות שהיו עתידות להכנס לעולם הוה, כלם היו שם טרם נברא אדם.

ועד היום טרם יבאו להכנס לעולם הוה. אותן הרוחות שעתידות להנתן בעולם הוה, כלם היו שם, והרוחות והנשמות הללו עולות ויורדות, יצאו מגן העדן שלמעלה, ויורדות בגן העדן שלמטה, ומתלבשים שם בלבושים כמו גופי העולם הוה. ומתעסקים בתורה לדעת ולהפיר את אותו הלבוש בכבוד רבונם, כל אחד ואחד, כמו שעתידיים להיות בעולם הוה.

וההוא שתקונו יפה ונאה באותו הלבוש, ואם השתדלותו פראוי, מעלים אותו למעלה לפני המלך הקדוש בלבוש הוה כמו של העולם הוה, ועומד לפניו, ושם בו הקדוש ברין הוא. זהו שכתוב (מלכים ב ה) חי ה' אשר עמדתי לפניו. טרם שיצאתי לעולם.

יש לבושים שמתלבשים בהם רוחות, כמו שהגוף של העולם הוה. ואם הגוף הוה עתיד לעזב

דגופא דהאי עלמא. ואי האי גופא אזדמן למשפק רוחא קדישא,

את הרוח הקדושה ולסטות אחרי רוח רעה, אותה רוח קדושה פורחת מתוך אותו הלבוש, ואותו הלבוש נמשך מחוץ לגן עדן.

משום שבכל יום שני ובכל יום רביעי, רוח רעה של אשת זנונים הולכת סביב הגן. ויש לבושים שנמשכים אחרי אותה רוח רעה, ותשוקתה של אותה רוח רעה בהם. וכיון שרוח הקדש יורדת להתלבש בו, אין מתלבשת בתוכו, ופורחת ממנו ועולה למעלה.

ואותו הלבוש נמשך אחר אותה רוח רעה, ומוציאים אותו החוצה, ויושב שם עד שבא אותו האדם, ומתלבש בו, ומורידו לגיהנם, ונדון בו בכל יום.

ואותה רוח הקדש שפורחת מאותו הלבוש, עולה למעלה, ונכנסת לאוצר אחד עד שמוציא אותו רשע בן או זרע, שיוריד אותה רוח קדש, ונשתלם בה פראוי. ולאותו הרשע יש לו מניחה אחר כך, ומצפצף ועולה ומתלבש בלבוש אחר.

ועומד על פתח גן העדן, ורואה אותה רוח קדש שהשאר בכמה כבוד, ובכמה אור, ומתבליש בו. וכן משגיח באותו כבוד של שאר הצדיקים, ומתבליש ובוכה על מעשיו.

ובשכרא הקדוש ברוך הוא את אדם הראשון, הכניס אותו לגן עדן בלבוש כבוד אחד של אור גן העדן, ונשתלם ברוח ונשמה קדושה להיות שלם בכל.

הוא ואשתו היו מטילים בגן עדן, והמלאכים העליונים סביבם, מענגים אותם בכמה עדוניהם,

ועינונין ועינונין. ופתח ליה חד אוצר, ואחמי ליה כל אינון דרין בתראין,

ולאסטאה בטר רוחא בישא, ההוא רוחא קדישא פרח מגו ההוא לבושא, וההוא לבושא אתמשך לבר מגן עדן.

בגין דבכל יומא תנוינא ובכל יומא רביעאה, רוחא בישא דאשת זנונים, אזלא סחרנייה דגנתא. ואית לבושין דאתמשכן אבתריה דההוא רוחא בישא, ותיאובתיה דההוא רוחא בישא בהו. וכיון דרוחא קודשא נחית ואתלבשא ביה, לא אתישבא בגייה, ופרח מגייה, וסליק לעילא.

וההוא לבושא, אתמשך בטר ההוא רוחא בישא, ומפקי ליה לבר, ויתבא תמן עד דאתי ההוא בר נש, ואתלבש ביה, ונחית ליה לגיהנם, ואתדן ביה בכל יומא.

וההוא רוחא דקודשא, דקא פרח מההוא לבושא, סליק לעילא, ואעל בחד אוצר, עד דנפיק מההוא חייבא פרא, או זרעא, דייחות ההוא רוחא קדישא, ואשתלים ביה פדקא יאות. וההוא חייבא אית ליה נייחא לבתר, ומצפצפא וסליק, ואתלבש בלבושא אחרא.

וקאי אפתחא דגן עדן, וחקמי לההוא רוחא קדישא דאיהו שבק, בכמה יקר, ובכמה נהירו, ואכסיף ביה. וכן אשגח בההוא יקר דשאר צדיקייא, ואכסיף ובכי על עובדוי.

וכד פרא קודשא בריך הוא לאדם הראשון, אעיל ליה בגנתא דעדן בחד לבוש יקר דנהורא דגן עדן, ואשתלים ביה ברוח ונשמה קדישא, למיהוי שלים בכלא.

הוא ואתתיה היו מטילין בגן עדן, ומלאכי עילאי סחרנייהו, מענגי לון בכמה

עדוניהם ועינונין. ופתח ליה חד אוצר, ואחמי ליה כל אינון דרין בתראין,